

Why one central Mikdash? What is the messaging of centralized religion? Zevachim chapter 13 - איסור שחטי חוץ -

Chapter 13 of Zevachim discusses the prohibitions of slaughtering and sacrificing korbanot outside of the *azarah*. Centralizing worship of God, at least sacrificial worship, is the core value of this perek. What can we learn from this approach about religion itself?

Questions? Comments? Email dinanddaf@gmail.com

1. ויקרא יז:

לְמַעַן אֲשֶׁר יָבִיאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־זִבְחֵיהֶם אֲשֶׁר הֵם זֹבְחִים עַל־פְּנֵי הַשָּׂדֶה וַהֲבִיֵּאֵם לִי־הָזֶה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד אֶל־הַכֹּהֵן וְזָבְחוּ זִבְחֵי שְׁלָמִים לִי־הָזֶה אוֹתָם:

This is in order that the Israelites may bring the sacrifices which they have been making in the open—that they may bring them before God, to the priest, at the entrance of the Tent of Meeting, and offer them as sacrifices of well-being to God;

2. זבחים קו:

...”עַל פְּנֵי הַשָּׂדֶה” – לומר לך: הַזֹּבֵחַ בְּשַׁעַת אִיסוּר הַבָּמוֹת, מַעֲלָה עָלָיו הַפְּתוּב כְּאִילוֹ הַקָּרִיב עַל פְּנֵי הַשָּׂדֶה.

...The phrase “upon the open field” tells you that in the case of one who slaughters an offering on a private altar during a period when the prohibition against sacrificing on private altars is in effect, even if he sacrifices the offering to God, the verse ascribes him blame as if he sacrificed it upon the open field in idolatrous worship.

3. שמות כ:כא

מִזְבֵּחַ אֲדָמָה תַעֲשֶׂה־לִּי וְזָבַחְתָּ עָלָיו אֶת־עֹלֹתֶיךָ וְאֶת־שְׁלָמֶיךָ אֶת־צֹאֲנֶךָ וְאֶת־בְּקָרְךָ בְּכָל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֶזְכִּיר אֶת־שְׁמִי אָבוֹא אֵלֶיךָ וּבֵרַכְתִּיךָ:

Make for Me an altar of earth and sacrifice on it your burnt offerings and your sacrifices of well-being, your sheep and your oxen; in every place where I cause My name to be mentioned I will come to you and bless you.

4. ספרי נשא פיסקא לט

זה מקרא מסורס: בכל מקום שאני נגלה עליך, שם תהא מזכיר את שמי. והיכן אני נגלה עליך? בבית הבחירה.

This verse is inverted: Everywhere I am revealed to you, there you shall mention my Name. And where am I revealed to you? In the Chosen House (=Beit Hamikdash).

5. ירושלמי ברכות ד:ד, לה.

רבי אבא רבי חייא בשם רבי יוחנן צריך אדם להתפלל במקום שהוא מיוחד לתפילה. ומה טעם בכל המקום אשר אזכיר את שמי. אשר תזכיר את שמי אין כתוב כאן אלא בכל מקום אשר אזכיר.
Rebbi Abba, Rebbi Hiyya, in the name of Rebbi Yohanan: A person has to pray at a place that is dedicated for prayer. What is the reason? (Ex. 20:24) "At every place where I shall let My name be mentioned." It does not say "where you will mention" but "at every place where I shall let My name be mentioned."

6. פירוש (ר"ש) שלמה סיריליו 16th c., exiled during spanish expulsion, moved to Greece, then Eretz Yisrael

אשר אזכיר. אשר אני זכור שם תמיד דהיינו בבית הכנסת:
Where I am always mentioned/remembered, namely in the synagogue.

7. מדרש לקח טוב יתרו תקלה

בכל המקום - לרבות נוב ושילה וגבעון

In every place: including Nov and Shiloh and Givon

8. רמב"ם מצוות עשה כ'

...הנה התבאר שבנין בית הבחירה מצוה בפני עצמה. וכבר בארנו שזה הכלל כולל מינים רבים שהם המנורה והשלחן והמזבח וזולתם כלם מחלקי המקדש והכל יקרא מקדש, וכבר ייחד הצויו בכל חלק וחלק. אמנם אמרו במזבח מזבח אדמה תעשה לי שיחשב בזה שהיא מצוה בפני עצמה חוץ ממצות מקדש. הענין בו כמו שאספר לך אמנם פשטיה דקרא הנה הוא מבואר כי הוא מדבר בשעת היתר הבמות שהיה מותר לנו בזמן ההוא שנעשה מזבח אדמה בכל מקום ונקריב בו. וכבר אמרו כי ענין זה הוא שצוה לבנות מזבח שיהא מחובר בארץ ושלא יהיה נעתק ומטלטל כמו שהיה במדבר. והוא אמרם במכילתא דרבי ישמעאל בפירוש זה הפסוק כשתכנס לארץ עשה לי מזבח מחובר באדמה...
...Behold it is understood that constructing the Temple is independent mitzvah. And we already explained that this general mitzvah includes many species - i.e., the menorah, the table, the altar, etc. All are part of the Mikdash, and they are all called Temple, and the Torah specifies commands for each part. However, the verse regarding the external altar - "You shall make Me an earth altar," should be considered is own mitzvah independent of the mitzvah of building the Temple. It means what I will tell you, but the simple meaning of the verse is clear that it refers to a time when private alters (=bamot) are permitted - that at those times, we could make an earthen altar anywhere and sacrifice on it. But the rabbis already said that this is a command to build the altar connected to the ground, rather than being movable and moved as in the wilderness. And so they said in Mekhilta of R. Yishmael in explaining this verse: when you enter the land, make me an altar that is connected to the earth...

9. ויקרא יז:א-ט

א וידבר י-הוה אל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:

God spoke to Moses, saying:

ב דַּבֵּר אֶל-אַהֲרֹן וְאֶל-בָּנָיו וְאֶל-כָּל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר-צִוָּה י-הוה לֵאמֹר:

Speak to Aaron and his sons and to all the Israelite people and say to them: This is what God has commanded:

ג אִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִשְׁחֹט שׁוֹר אוֹ-כֶשֶׂב אוֹ-עֵז בַּמַּחֲנֶה אוֹ אֲשֶׁר יִשְׁחֹט מִחוּץ לַמַּחֲנֶה:
if anyone of the house of Israel slaughters an ox or sheep or goat in the camp, or does so outside the camp,

ד וְאֵל-פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא הֵבִיאוֹ לְהַקְרִיב קָרְבָּן לִי-הוּא לִפְנֵי מִשְׁכַּן י-הוה דָּם יִחֹשֵׁב לְאִישׁ הַהוּא דָּם שָׁפָךְ וְנִכְרַת הָאִישׁ הַהוּא מִקֶּרֶב עַמּוֹ:

and does not bring it to the entrance of the Tent of Meeting to present it as an offering to God, before God's Tabernacle, bloodguilt shall be imputed to that party: having shed blood, that person shall be cut off from among this people.

ה לַמַּעַן אֲשֶׁר יָבִיאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת-זִבְחֵיהֶם אֲשֶׁר הֵם זֹבְחִים עַל-פְּנֵי הַשֹּׁדֶה וַהֲבִיֵּאֻם לִי-הוּא אֶל-פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד אֶל-הַכֹּהֵן וְזָבְחוּ זִבְחֵי שְׁלָמִים לִי-הוּא אוֹתָם:

This is in order that the Israelites may bring the sacrifices which they have been making in the open—that they may bring them before God, to the priest, at the entrance of the Tent of Meeting, and offer them as sacrifices of well-being to God;

ו וְזָרַק הַכֹּהֵן אֶת-הַדָּם עַל-מִזְבֵּחַ י-הוה פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְהִקְטִיר הַחֵלֶב לָרִיחַ נִיחֹחַ לִי-הוּא:
that the priest may dash the blood against the altar of God at the entrance of the Tent of Meeting, and turn the fat into smoke as a pleasing odor to God;

ז וְלֹא-יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת-זִבְחֵיהֶם לְשַׁעִירִים אֲשֶׁר הֵם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם חֻקַּת עוֹלָם תְּהִיָּה-זֹאת לָהֶם לְדֹרֹתָם:
and that they may offer their sacrifices no more to the goat-demons after whom they stray. This shall be to them a law for all time, throughout the ages.

ח וְאֵלֵיהֶם תֹּאמַר אִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל וּמִן-הַגֵּר אֲשֶׁר-יָגוּר בְּתוֹכָם אֲשֶׁר-יַעֲלֶה עֹלָה אוֹ-זֶבַח:
Say to them further: If anyone of the house of Israel or of the strangers who reside among them offers a burnt offering or a sacrifice,

ט וְאֵל-פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא יָבִיֵּאוּ לַעֲשׂוֹת אוֹתוֹ לִי-הוּא וְנִכְרַת הָאִישׁ הַהוּא מִעַמּוֹ:
and does not bring it to the entrance of the Tent of Meeting to offer it to God, that person shall be cut off from this people.

10. ר' יובל שרלו, [היכן שורה השכינה?](#)

איסור שחוטי חוץ מהווה מודל לכל עולמה של ההלכה. עקרונית, ניתן היה למצוא קדושה וכיוון הלב לריבונו של עולם בכל מעשה שאנו עושים, אפילו בעולמו של החטא. האידיאולוגיה השבתאית והפרנקיסטית טענה דברים מעין אלה, וסחפה המונים. הסיבה שדרך זו היא דרך מוטעית לחלוטין, היא התעלמותה ממושגי הקדושה המופשטים והעליונים, המבטאים את העובדה כי אין ריבונו של עולם מאפשר לנו לקבל את העולם כפי שהוא, אלא שהוא מצווה עלינו לחיות לאור חיי קדושה. עיקרה של הקדושה היא ההרחקה, הבירור, המיון, האסור והמותר.

The prohibition of slaughtering (and sacrificing) outside is a model for the world of Jewish law. Principally, we could find holiness and directing one's heart to the Sovereign of the universe in every action that we do, even in the world of sin. The Sabbatean and Frankist ideology argued things like this and swept away the masses. The reason that this approach is completely wrong is because of its disregard for abstract and higher concepts of holiness, which express the fact that the Sovereign of the universe does not all us to accept the world as it is, but rather commands us to live in the light of a life of holiness. The essence of holiness is the exclusion, clarification, sorting, the forbidden and the permitted.

11. דברים יב: יא-טז

יֵא וְהָיָה הַמָּקוֹם אֲשֶׁר-יִבְחַר יְיָ-הוֹא אֶל־הֵיכָל בּוֹ לִשְׁכֹּן שְׁמוֹ שָׁמָּה תָבִיאוּ אֶת כָּל־אֲשֶׁר אֶנְכִּי מְצִיָּה אֲתֶכֶם עוֹלֹתֵיכֶם וְזִבְחֵיכֶם מַעֲשֵׂי־רֵיחַ אֲנִי וְתִרְמֹת יְדֵיכֶם וְכָל־מִבְחָר נְדָרֵיכֶם אֲשֶׁר תִּדְּרוּ לִי-הוֹא:
then you must bring everything that I command you to the site where your God the Lord will choose to establish the divine name: your burnt offerings and other sacrifices, your tithes and contributions, and all the choice votive offerings that you vow to God.

יֵב וּשְׂמִינֶתֶם לִפְנֵי יְיָ-הוֹא אֶל־הֵיכָל אַתֶּם וּבְנֵיכֶם וּבָנֹתֵיכֶם וְעַבְדֵיכֶם וְאִמֹּהֲתֵיכֶם וְהַלְוִי אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֵיכֶם כִּי אֵין לוֹ חֶלֶק וְנַחֲלָה אֲתֶכֶם:
And you shall rejoice before your God the Lord with your sons and daughters and with your male and female slaves, along with the [family of the] Levite in your settlements, for he has no territorial allotment among you.

יֵג הַשָּׁמֶר לָךְ פֶּן־תַּעֲלֶה עֹלֹתֶיךָ בְּכָל־מָקוֹם אֲשֶׁר תִּרְאֶה:
Take care not to sacrifice your burnt offerings in any place you like,

יֵד כִּי אִם־בְּמָקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר יְיָ-הוֹא בְּאַחַד שְׁבָטֶיךָ שָׁם תַּעֲלֶה עֹלֹתֶיךָ וְשָׁם תַּעֲשֶׂה כָּל אֲשֶׁר אֶנְכִּי מְצִיָּה:
but only in the place that God will choose in one of your tribal territories. There you shall sacrifice your burnt offerings and there you shall observe all that I enjoin upon you.

טוֹרֵק בְּכָל־אֹת וּנְפֹשׁ תִּזְבַּח | וְאָכַלְתָּ בָשָׂר כְּבָרְכָתָ יְיָ־הוֹא אֶל־הוֹיָה אֲשֶׁר נָתַן־לְךָ בְּכָל־שְׁעָרֶיךָ הַטָּמֵא
וְהַטְּהוֹר יֹאכְלֻנּוּ כֶּצֶבִי וְכֹאֵיל:

But whenever you desire, you may slaughter and eat meat in any of your settlements, according to the blessing that your God the Lord has granted you. The impure and the pure alike may partake of it, as of the gazelle and the deer.

טז גַּם הַדָּם לֹא תֹאכְלוּ עַל־הָאָרֶץ תִּשְׁפְּכֻנּוּ כַּמַּיִם:

But you must not partake of the blood; you shall pour it out on the ground like water.

12. רב אהרון לכטנשטיין, [דרכ האמצע ברוחניות](#)

הפער הקיצוני בין מצב העם ב'ויקרא' למצבו ב'דברים', דומה מאד לפער הקיים בין שתי תרבויות המוכרות לנו מימינו אנו: תרבות המזרח ותרבות המערב. בעוד שבמזרח ישנה רדיפה חסרת פשרות אחר רוחניות, הגורמת להם לקדש פרות ו'שעירים' למיניהם; בתרבות המערב הריחוק מהרוחניות כ"כ גדול, עד כדי כך שאין כלל מקום לדת - הפרדת הדת מהמדינה.

The great gap between the circumstance of the people in Vayikra and its circumstance in Devarim is very similar to the difference between the two dominant cultures in our time: eastern culture and western culture. While in Eastern culture there is an unmediated pursuit after spirituality, which leads to sanctifying even animals (as inherently holy), in Western culture, the alienation from spirituality is so great that there is not place for religion - there is separation of religion and state.

13. ר' אברהם יצחק הכהן קוק, עולת ראה / חלק א / עמוד רנז

...קדושת השי"ת שורה על ישראל בהיותם יחד מכינים לבם למקום א', ולכן את ירושלים אוה ד' למושב לו, שתהיה תל שהכל פונים אליו. אמנם קודם שנקבע המקום לעבודת קרבן צבור היו מותרות הבמות לקרבן יחיד, שכל זמן שלא נקבע המקום לקדושה הכוללת אז הכללות הקדושה היא רק במחשבה ורצון הלב, וכיון שהיתה כונתו להכלל בכלל עם ד' אז בכל מקום שהיה מוקטר מוגש היה נכלל בכלל הקדושה, ולא היה שם מעשה שמנגד למחשבתו.

...the holiness of God rests upon Israel as they together prepare their hearts for the one place, and therefore Jerusalem is chosen by God as the Divine dwelling place, to be a hill to which all turn. Indeed, before the place was established for the service of the collective sacrifice, private altars were permitted for individual sacrifice, for long as the place was not established for inclusive holiness, inclusive holiness was only in thought and the will of the heart. So when someone thought to be part of God's nation, wherever incense was offered, it

was included in that inclusive holiness, and there was no action there that contradicted the thought of the one bringing the offering.

אבל משנקבע המקום לקדושה הכללית נאסרו הבמות, שהתיחדותו במקום, לעומת קביעות המקום הכללית, מורה היא פירוד, ואז גם אם מחשבתו תהיה פונה להכלל בכלל הקדושה הרי המעשה סותר את המחשבה, והוא מוציא מיד המחשבה ואין מועיל בו. והרי הכלי המחזיק את הברכה, שהקב"ה רוצה בה, הוא השלום, שהוא באמת צביונו של עולם, המגלה שכל רבויי הדעות והרצונות כולם פונים לתכלית א', וכל המעשים מתקבצים בו להביא לגילוי אור כבודו ית' ע"פ הדרכים שחקק הוא ית'.

But once the place was established for inclusive holiness, the private altars were forbidden, for making such alters, in contrast to the inclusive place suggests separation. And thus, even if the person giving an offering on a private altar intends to be part of the inclusive holiness, their action contradicts the thought, and it removes it from the thought and is of no use in it. And after all, the vessel that holds the blessing that God desires is peace, which is truly The nature of the world, which reveals that all the multitude of opinions and desires all turn to the One purpose, and all actions gather in Him to bring about the revelation of the light of His glory according to the ways that He has ordained.

14. פירוש (רב יצחק) אברבנאל ויקרא יז:א

לפי שאחדו' המזבח והמשכן מורה על אחדות הא-לוה ומשגיח בהם ובהיותם מעלים עולה או זבח בבמה או במזבח אחר ה' כאלו יאמינו ברבוי האלוהות ושאינו ית' אחד

... because the oneness of the altar and the *Mishkan* point to the oneness of God who governs and watches over them. When they offer a burnt offering or sacrifice on a *bama* or other altar, it is as if they believe in many gods, and that blessed God is not one.

